

Hankhe 39/10

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA	- Irena Jakubiec – Kudiura
Sędzia WSA		- Izabella Janson
Sędzia WSA		- Barbara Mleczo – Jabłońska (spr.)
Protokolant:	specjalista	- Marcin Wacławek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2010 r.
sprawy ze skargi [REDAKCYJNA] na decyzję Rady do Spraw Uchodźców z dnia 4 grudnia 2009 r. nr RdU-884-1/S/09 w przedmiocie pozbawienia statusu uchodźcy;

- I. Uchyła zaskarżoną decyzję oraz poprzedzającą ją decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców z dnia 10 czerwca 2009 r. nr DP-II-420-2582/SU/2006.
- II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Sławomira Chmielewskiego tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 292,80 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt groszy) w tym tytułem wynagrodzenia kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) i tytułem 22 % podatku od towarów i usług kwotę 52,80 zł (pięćdziesiąt dwa złote osiemdziesiąt groszy).
- III. Stwierdza, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu do czasu uprawomocnienia się wyroku.

Na oryginale właściwe podpis
Za zgodność z oryginałem
Marcin Kwiatkowski
starszy sekretarz

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją wydaną w dniu 4 grudnia 2009 r. Rada do Spraw Uchodźców utrzymała w mocy decyzję Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców nr DP-II-420-2582/SU/2006 z dnia 10 czerwca 2009 r. orzekającą o pozbawieniu [REDAKTOWANO] obywatelki Federacji Rosyjskiej statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej.

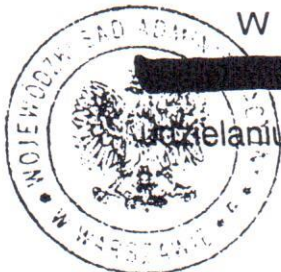
W toku postępowania administracyjnego ustalono, iż w dniu [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] obywatelka Federacji Rosyjskiej, deklarująca narodowość czeczeńską złożyła wniosek o nadanie statusu uchodźcy w Rzeczypospolitej Polskiej.

W wyniku jego rozpoznania decyzją z dnia [REDAKTOWANO] Nr DP-II-2582/SU/2006 Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców nadał cudzoziemce status uchodźcy w RP.

W dniu [REDAKTOWANO] do Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców wpłynęła informacja, że cudzoziemka w ciągu ostatniego roku wielokrotnie podróżowała, także z córką - małoletnią [REDAKTOWANO] której również nadano status uchodźcy w RP, do kraju pochodzenia tj. do Czeczenii.

Po uzyskaniu z Komendy Głównej Straży Granicznej informacji dotyczącej odnotowanych w zbiorach ewidencyjnych Straży Granicznej faktów odprawy granicznej cudzoziemki i jej córki, przekraczających czterokrotnie granicę państwową RP na przejściu granicznym Terespol – Brześć w okresie od [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] Szef Urzędu pismem z dnia [REDAKTOWANO] wezwał cudzoziemkę do osobistego stawiennictwa, celem jej przesłuchania na okoliczności związane z wyjazdem i pobytem na terytorium Federacji Rosyjskiej, jednocześnie informując ją o wszczęciu z urzędu postępowania w przedmiocie cofnięcia cudzoziemce i jej córce statusu uchodźcy na terytorium RP. Wezwanie to nie zostało stronie doręczone. Kolejny termin przesłuchania wyznaczono na [REDAKTOWANO] Cudzoziemka nie stawiała się w wyznaczonym terminie. W dniu [REDAKTOWANO] przesłuchano świadka [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] autorkę zawiadomienia organu o wyjazdach cudzoziemki do kraju pochodzenia po uzyskaniu przez nią statusu uchodźcy w Polsce. Świadek złożyła również kopię listu przesłanego jej z terytorium FR przez rodzinę [REDAKTOWANO]

W oparciu o powyższe decyzją nr DP -II-420 -24582/SU/2006 z dnia [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] wydaną na podstawie art. 21 ust 1 pkt 1 ustawy z 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2003,

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

Nr 128 poz.1176 ze zm.) Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców pozbawił [REDAKTOWANO] statusu uchodźcy.

Organ I instancji przyjął, że dowody w postaci pisemnego oświadczenia oraz zeznania świadka wskazują, że cudzoziemka wyjeżdżała do Czeczenii kilkakrotnie, w tym dwukrotnie z córką, a jej pobyt w powyższej republice miał na celu [REDAKTOWANO] załatwienie spraw urzędowych. Szef Urzędu wskazał ponadto, że fakt czterokrotnego opuszczania przez cudzoziemkę terytorium RP na okres ponad miesiąca potwierdzony został informacją Komendy Głównej Straży Granicznej. W tej sytuacji, zdaniem organu zachowanie cudzoziemki świadczy o dobrowolnym ponownym zwróceniu się przez nią o ochronę państwa jej obywatelstwa. Dalej Szef Urzędu uznał, że zainteresowana w rzeczywistości nie obawia się prześladowań w kraju pochodzenia, w przeciwnym bowiem wypadku nie zdecydowałaby się na tak częste wyjazdy na terytorium Federacji Rosyjskiej, a tym bardziej dokonywanie tam formalności urzędowych. Na poparcie swego stanowiska zacytował pkt 121 Poradnika UNHCR.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym do organu w dniu [REDAKTOWANO] cudzoziemka, wnosząc o jej uchylenie i przesłuchanie jej w charakterze strony zarzuciła wydanemu rozstrzygnięciu :

- naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 21 ust 1 ustawy z 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP (Dz. U. z 2003r. nr 128 poz. 1176 ze zm.);

-naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy: art. 7, art. 77, art. 80 i art. 107§ 3 kpa.

W uzasadnieniu swego stanowiska zainteresowana zakwestionowała ustalenia organu o powrocie do kraju pochodzenia wskazując, że przekroczenie przez nią granicy RP związane było z jej wyjazdami do Brześcia w celu spotkań z [REDAKTOWANO] oraz podejmowaniem działań w celu sprowadzenia go do kraju i zalegalizowania tu jego pobytu. Zarzuciła, że ustalenia organu opierają się wyłącznie informacjach pochodzących od świadka i bazujących wyłącznie na zasłyszanych doniesieniach i nie popartych obiektywnymi okolicznościami, jak również nieprawdziwe są ustalenia, iż córka dwukrotnie wyjeżdżała z nią do Czeczenii bowiem z paszportu córki wynika, że po uzyskaniu statusu uchodźcy granicę wschodnią przekraczała tylko jeden raz. Na koniec uzasadniła swoje stanowisko co do zarzutu naruszenia wskazanych w odwołaniu zasad postępowania administracyjnego.

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

W piśmie z dnia [REDAKTOWANO] skierowanym do Rady do Spraw Uchodźców cudzoziemka złożyła w trybie art. 136 kpa wnioski o przesłuchanie jej w charakterze strony. Usprawiedliwiła fakt nieobecności na przesłuchaniu wyznaczonym przez organ w dniu [REDAKTOWANO] nieobecnością w kraju i nie poinformowaniem o odbiorze korespondencji z Urzędu przez osobę, u której mieszka. Na powyższe złożyła oświadczenie osoby, która odebrała korespondencję skierowaną do strony.

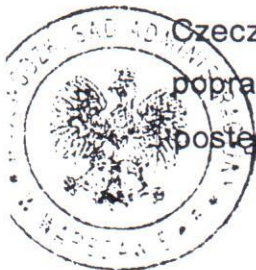
Następnie do odwołania cudzoziemka dołączyła również pisma i korespondencję z której wynika, że pomiędzy nią, a osobą, u której z polecenia świadka [REDAKTOWANO] wraz z córką mieszkała, doszło do głębokiego konfliktu. Wnioskodawczyni w związku z tym zarzuciła brak wiarygodności dowodów pochodzących od świadka jako osoby zaangażowanej w konflikt.

W wyniku rozpoznania odwołania cudzoziemki, Rada do Spraw Uchodźców decyzją z 4 grudnia 2009r. nr RdU- 884-21S/09, wydaną na podstawie art. 21 ust 1 pkt 1 i art. 89 p ust 1 ustawy z 13 czerwca 2003r. o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U z 2003 Nr 123 poz.1176 ze zm.) oraz art. 138 §1 pkt 1 kpa, utrzymała w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

Organ odwoławczy w całości podzielił ustalenia Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców, iż odwołująca się odbywała czterokrotnie podróże do kraju pochodzenia posługując się przy tym dokumentem podróży wydanym przez to państwo i przebywała tam przez dłuższe okresy czasu, co jest równoznaczne z dobrowolnym, ponownym przyjęciem ochrony państwa, którego jest obywatelem.

Rada do Spraw Uchodźców uznała informacje od świadka [REDAKTOWANO] za wiarygodne podkreślając, że pochodzą one od osoby zaangażowanej w pomoc dla osób pochodzących z Czeczenii oraz posiadającej liczne kontakty osobiste w tym kraju. Uznała natomiast za niewiarygodne twierdzenia wnioskodawczyni, że od momentu uzyskania statusu uchodźcy nie wyjeżdżała do Czeczenii, a granicę przekraczała wielokrotnie jedynie udając się do Brześcia w celu odwiedzin [REDAKTOWANO] w związku z podejmowaniem działań sprowadzenia go do Polski i zalegalizowania jego pobytu. Świadczy o tym, w ocenie Rady, długotrwałość pobytów poza terytorium RP.

W dalszej części uzasadnienia decyzji Rada przedstawiła swoją ocenę w zakresie zmiany sytuacji co do przestrzegania praw człowieka, jaka nastąpiła w Czeczenii od daty przyznania cudzoziemce statusu uchodźcy wskazując na istotną jej poprawę. Odnosząc się natomiast do złożonego przez cudzoziemkę w trakcie postępowania odwoławczego wniosku o jej przesłuchanie wskazała, że jest on

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

beprzedmiotowy bowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia.

W skardze na powyższą decyzję, złożonej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, cudzoziemka wniosła o uchylenie decyzji organów administracyjnych obu instancji oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wydanym decyzjom skarżąca zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 1C Konwencji Genewskiej dotyczącej Statusu Uchodźców sporządzonej w Genewie 28 lipca 1958 r. (Dz. U. 1991 nr 119 poz. 517 i 518) i art. 21 ust 1 ustawy z 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony (Dz. U. 2003 Nr 128 poz. 1176 ze zm.) poprzez nieprawidłową interpretację w.w. przepisów i przyjęcie, że cudzoziemka spełnia przesłanki do pozbawienia jej statusu uchodźcy.

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na wynik sprawy:

- art. 7 kpa przez przekroczenie zasady prawdy obiektywnej,

- art. 77 kpa poprzez naruszenie zasady oficjalności postępowania dowodowego,

- art. 80 kpa przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów,

- art. 107 § 3 kpa poprzez niewystarczające uzasadnienie decyzji.

W uzasadnieniu skargi skarżąca wskazała, iż w jej sytuacji, wbrew ustaleniom organów, nie zaistniały przesłanki do ustania przyznanej jej ochrony międzynarodowej, o których mowa w art. 1C Konwencji, tj. dobrowolność, zamiar i rzeczywiste uzyskanie ochrony. Zarzuciła, że organy oparły przedmiotowe decyzje na okoliczności odbywania przez stronę wielokrotnych podróży do Czeczenii, wyłącznie na informacjach pochodzących od świadka pozostającego ze stroną w konflikcie, wyłącznie przez niego zasłyszanych, bez sprawdzenia źródła informacji. Pominęły natomiast inne przedstawione z odwołaniem dowody, jak list [REDAKTOWANE] – syna osoby u której mieszkała. Skarżąca nie zgodziła się z dokonaną przez organ odwoławczy oceną obecnej sytuacji w Czeczenii pod kątem przestrzegania praw człowieka, podnosząc, że w dalszym ciągu jest ona niestabilna.

Na koniec zarzuciła pominięcie przez organ II instancji jej wniosków dowodowych, a w szczególności pominięcie dowodu z jej przesłuchania.

W odpowiedzi na skargę Rada do Spraw uchodźców wniosła o jej oddalenie, podtrzymując argumenty przedstawione w zaskarżonej decyzji.

W piśmie procesowym z dnia 30 września 2010r. (k. 58 akt sąd.), złożonym w trakcie postępowania przed WSA ustanowiony w sprawie z urzędu pełnomocnik

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

cudzoziemki podtrzymał dotychczasowe zarzuty, twierdzenia i wnioski przedstawione skardze, dodatkowo uzasadniając obszernie zarzuty naruszenia zasad procedury administracyjnej w zakresie swobodnej oceny dowodów (art. 80kpa), nierozpatrzenia sposób wyczerpujący całego materiału dowodowego (art. 7, 77 §2 kpa uniemożliwienia stronie czynnego udziału w każdym stadium postępowania (art. 10 § i art. 78 kpa), a w konsekwencji tak prowadzonego postępowania naruszenia art. 10 §3 kpa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył co następuje ;

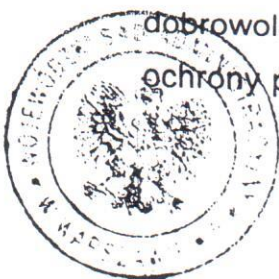
Podkreślić należy, że sądy administracyjne w tym sąd wojewódzki, sprawują wymiar sprawiedliwości między innymi poprzez kontrolę działalności administracji publicznej, która jest sprawowana pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej – art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269). Uzupełnieniem tego zapisu jest treść art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270), w którym wskazano, iż owe sądy stosują środki określone w ustawie.

Powyższe regulacje określają podstawową funkcję sądownictwa i toczącego się przed nim postępowania. Jest nią bez wątpienia sprawowanie wymiaru sprawiedliwości poprzez działalność kontrolną nad wykonywaniem administracji publicznej.

W tym zakresie mieści się ocena, czy zaskarżona decyzja odpowiada prawu i czy postępowanie prowadzące do jej wydania nie jest obciążone wadami uzasadniającymi uchylenie rozstrzygnięcia.

Rozważając w tym kontekście zarzuty skargi, stwierdzić należy, że jest ona zasadna, o ile zarzuca wydanie zaskarżonej decyzji z naruszeniem zasad procedury administracyjnej w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy.

W tym miejscu wskazać należy, iż w myśl art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej [Dz. U. z 2003 r., Nr 128, poz. 1176 ze zm.] cudzoziemca pozbawia się statusu uchodźcy, jeżeli po nadaniu tego statusu właściwy organ stwierdził, że cudzoziemiec dobrowolnie, ponownie przyjął ochronę państwa, którego jest obywatelem. "Przyjęcie ochrony państwa", w rozumieniu tego przepisu oznacza, że cudzoziemiec ma ochronę

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

państwa, którego jest obywatelem i może z tej ochrony korzystać oraz nie istnieją uzasadnione obawy zagrożenia prześladowaniem.

Jak stwierdził NSA w wyroku z dnia 8 września 2010r. sygn. akt II OSK 189/10 przyjęcie ochrony państwa to realne posiadanie przez cudzoziemca ochrony państwa pochodzenia. Przy czym jak zostało to wyjaśnione w Poradniku UNHCR(pkt 120) uchodźca, który nie działa dobrowolnie, nie przestaje być uchodźcą, zaś przy rozstrzygnięciu, czy wystąpiły okoliczności ustania statusu uchodźcy należy dokonać rozróżnienia między faktycznym oddaniem się pod ochronę, a incydentalnymi kontaktami z władzami danego kraju. Jeśli uchodźca występuje o paszport lub jego przedłużenie i uzyskuje je, zostanie to przy braku kontrargumentów uznane za chęć oddania się pod ochronę kraju obywatelstwa (pkt. 121 Poradnika UNHCR).

Mając na uwadze konsekwencje, jakie pociąga za sobą uznanie, że cudzoziemiec dobrowolnie przyjął ponownie ochronę państwa, którego jest obywatelem konieczne jest wszechstronne wyjaśnienie i uwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy, a ocena zdarzeń, które mogą o tym świadczyć winna być przeprowadzona zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony, z poszanowaniem zasad procedury administracyjnej.

Zasady postępowania w sprawie pozbawienia statusu uchodźcy określa m.in. art. 51 ustawy z dnia 13 czerwca 2003r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium RP. Zgodnie z ust 2 tego przepisu w postępowaniu tym organ je prowadzący przesłuchuje cudzoziemca w celu wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i doręcza mu protokół przesłuchania lub umożliwia złożenie wyjaśnień na piśmie. Organy prowadzące postępowanie administracyjne w sprawie pozbawienia statusu uchodźcy zobligowane są ponadto zgodnie z ogólnymi zasadami procedury administracyjnej określonymi w k.p.a. - art. 7 k.p.a., do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Z powyższym obowiązkiem koresponduje nakaz wyczerpującego zebrania oraz rozpatrzenia całego materiału dowodowego (art. 77 § 1 k.p.a.). Następnie, zgodnie z art. 80 k.p.a., organ winien ocenić, na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Wydana w wyniku postępowania administracyjnego decyzja o pozbawieniu cudzoziemca statusu uchodźcy winna ponadto określać termin, z którym następuje utrata tego statusu, wyznaczony przez organ przy uwzględnieniu konieczności załatwienia przez cudzoziemca niezbędnych

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

spraw osobistych, rodzinnych i majątkowych, związanych z opuszczeniem terytorium RP (art. 52 ustawy).

W sprawie niniejszej organy administracyjne pozbawiły cudzoziemkę statusu uchodźcy na podstawie art. 21 ust 1 pkt 1 ustawy uzasadniając swoje stanowisko ustaleniami, iż w okresie [REDAKTOWANO] odbyła czterokrotne i trwające ponad miesiąc podróże do kraju pochodzenia (Czeczenii) w celu załatwiania m.in. formalności [REDAKTOWANO] postępując się przy tym dokumentem podróży wydanym przez organy Federacji Rosyjskiej. Istotne dowody, na których organy poczyniły powyższe ustalenia to pisemne oświadczenie świadka [REDAKTOWANO] zeznania tego świadka złożone przed organem w dniu [REDAKTOWANO] oraz informacja udzielona przez Komendanta Straży Granicznej [REDAKTOWANO] o odnotowanych przekroczeniach przez cudzoziemkę granicy polsko-białoruskiej na podstawie wydanego przez Federację Rosyjską dokumentu podróży. Organ odwoławczy natomiast zakwestionował wiarygodność twierdzeń cudzoziemki zawartych w odwołaniu, że granicę przekraczała wielokrotnie jedynie w celu odwiedzin [REDAKTOWANO] w Brześciu w związku z podejmowaniem działań związanych ze sprowadzeniem go do Polski i zalegalizowaniem tu jego pobytu. Organ II instancji nie podzielił także zarzutu strony kwestionującej wiarygodność świadka jako osoby zaangażowanej w konflikt między cudzoziemką, a osobą u której mieszkała z polecenia [REDAKTOWANO]

W sprawie niniejszej, w ocenie Sądu zasadne są zarzuty skargi braku wyczerpującego wyjaśnienia sprawy (art. 7, 77 k.p.a.), naruszenia reguł postępowania dowodowego oraz przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.), które mogły mieć wpływ na wynik postępowania.

Podważając bowiem wiarygodność skarżącej organ odwoławczy jednocześnie uznał za wiarygodne informacje uzyskane od świadka, gdyż jak wskazał pochodzą one od osoby zaangażowanej w pomoc dla osób pochodzących z Czeczenii, a ponadto są spójne i wskazują osobę, od której świadek uzyskała informacje. W tym miejscu wskazać należy, iż nie kwestionując zasług świadka, skądinąd znanej dziennikarki, obeznannej i zaangażowanej w problematykę wschodnią (w tym czeczeńską), udzielającej uchodźcom pomocy (także skarżącej w postępowaniu o nadanie jej statusu uchodźcy), organ z naruszeniem uregulowań wynikających z art. 10 §1 i 78, 79 kpa wadliwie przeprowadził postępowanie i zebrał materiał dowodowy. Wnioskodawczyni bowiem wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 79 kpa nie

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

została zawiadomiona o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka, a tym samym pozbawiona została możliwości wzięcia udziału w jego przeprowadzeniu oraz składania na tym etapie postępowania wyjaśnień i wniosków. Po zakończeniu postępowania przez Szefa Urzędu organ ten również wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 10 §1 kpa nie zawiadomił cudzoziemki o zakończeniu postępowania wyjaśniającego przed tym organem. Tym samym uniemożliwił stronie wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia. W tej sytuacji cudzoziemka dopiero w odwołaniu zakwestionowała ustalenia organu I instancji, przedłożyła wnioski dowodowe oraz wyjaśniła powody swej nieobecności na przesłuchaniu przed organem I instancji, wnosząc o uzupełniające postępowanie dowodowe, w tym jej przesłuchanie. Kwestionując natomiast zeznania świadka przedstawiła wyjaśnienia i dowody wskazujące na pozostawanie w głębokim konflikcie ze świadkiem. Mając zatem powyższy konflikt na uwadze (niekwestionowany przez organ) oraz oczywistą sprzeczność między zeznaniami świadka, a stanowiskiem skarżącej organ prowadzący postępowanie powinien podjąć rzeczywiste kroki w celu gruntownej oceny wiarygodności zeznań świadka oraz stanowiska strony. Tymczasem jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej decyzji organ odwoławczy nie uwzględnił wniosku strony zawartego w odwołaniu o przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego błędnie uznając, że wnioskodawczyni miała zapewnioną w toku całego postępowania możliwość pełnego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Odmowa przesłuchania skarżącej narusza zatem przepis art. 78 kpa jak również stoi w sprzeczności z obowiązkiem organu przesłuchania cudzoziemca przed wydaniem decyzji w sprawie o pozbawienie statusu uchodźcy, o czym stanowi przepis art. 51 ust 2 ustawy z 13 czerwca 2003r. W przeprowadzonym wadliwie postępowaniu administracyjnym wymóg umożliwienia złożenia cudzoziemcowi wyjaśnień na piśmie o którym mowa w art. 51 ust 2 nie może być utożsamiany, na co zdaje się wskazywać organ w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, z wypełnieniem tego obowiązku przez przyjęcie wyjaśnień zawartych w środku odwoławczym.

Sąd wskazuje także, iż w ustalonym przez organ I instancji stanie faktycznym przyjętym zasadniczo na podstawie zeznań świadka, zaakceptowanym przez organ odwoławczy ustalono, że powrót strony do kraju pochodzenia stoi w oczywistej sprzeczności z deklarowanymi przez nią obawami, a o faktycznym dobrowolnym

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

przyjęciu ochrony państwa, którego cudzoziemka jest obywatelem świadczy, i zainteresowana podczas powyższych pobytów na terytorium FR korzystała bez przeszkód z usług rosyjskiej administracji w tym procedur związanych z [REDAKTOWANE]

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z zasadą dwuinstancyjności rozpoznanie sprawy administracyjnej i rozstrzygniętej decyzją organu I instancji podlega w wyniku wniesienia odwołania, przez legitymowany podmiot, ponownemu rozpoznaniu i rozstrzygnięciu przez organ II instancji, co oznacza obowiązek przeprowadzenia przez organ odwoławczy ponownego postępowania wyjaśniającego tym bardziej w sytuacji, gdy jak w sprawie niniejszej w postępowaniu odwoławczym skarżąca złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodów, które w jej ocenie pozwoliłyby na potwierdzenie złożonych przez nią wyjaśnień.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu, wskazane wyżej naruszenia reguł procedury administracyjnej i braki w postępowaniu wyjaśniającym, spowodowane nieprzeprowadzeniem postępowania w celu zbadania okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy uzasadniają uwzględnienie skargi i uchylenie decyzji organów administracyjnych obu instancji na podstawie 145 § 1 pkt 1 lit. c), ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [Dz. U., Nr 153 poz. 1270 ze

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ administracji kierując się obowiązkiem zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego z poszanowaniem zasady uczestnictwa stron w postępowaniu dokona ustaleń najważniejszych faktów dotyczących cudzoziemki celem stwierdzenia czy koniecznym i usprawiedliwionym w świetle prawa jest potrzeba dalszego udzielania jej ochrony międzynarodowej i zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 80 k.p.a. określi ważność przedstawionych przez cudzoziemkę dowodów oraz oceni wiarygodność jej oświadczeń. W tym celu zweryfikuje także zarzuty skarżącej dotyczące braku wiarygodności dowodów pochodzących od świadka, w czym pomocne mogą okazać się zeznania [REDAKTOWANE] u której skarżąca wraz z córką w okresie wyjazdów z kraju mieszkała oraz jej syna [REDAKTOWANE]

Ponadto mając na uwadze odnotowane przez Straż Graniczną niekwestionowane fakty przekraczania przez cudzoziemkę i jej córkę granicy polsko-białoruskiej oraz posługujących się w tym celu, uprawniającymi obywateli Rosji do przekroczenia granicy, wydanymi przez władze Federacji Rosyjskiej dokumentami

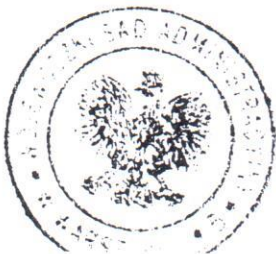

Sygn. akt V SA/Wa 383/10

podróży organ administracji rozważy czy w świetle przedstawionych przez cudzoziemkę powodów opuszczenia terytorium RP, wystąpiły okoliczności faktyczne i dobrowolnego oddania się pod ochronę kraju pochodzenia czyli Federacji Rosyjskiej. W tym względzie organ weźmie pod uwagę wskazówki zawarte w pkt. 120 i 121 Podręcznika UNHCR dotyczącego Zasad i trybu udzielania statusu uchodźcy. Do wyjaśnienia sprawy w tej kwestii mogą przyczynić się też dowody zgromadzone w sprawie męża cudzoziemki ubiegającego się wg. twierdzeń skarżącej o legalizację pobytu w Polsce.

W przypadku dysponowania sprzecznymi ze sobą dowodami organ dokona wyboru wskazując kryteria jakimi się kierował uznając daną okoliczność za udowodnioną. Po dokonaniu powyższego organ rozważy, czy w przypadku cudzoziemki nie zachodzą okoliczności ustania statusu uchodźcy mając również na uwadze zastosowanie dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznanej ochrony (Dz. U. L 304, s.12). Dokonując bowiem wykładni art. 11 ust. 1 lit. e tej dyrektywy Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 2 marca 2010 r. C-175/08; C -176/08, C-178/08 i C-179/08 wyjaśnił, iż pozbawienie statusu uchodźcy wymaga ustalenia, czy nie istnieją inne powody uzasadniające obawę przed prześladowaniem w rozumieniu art. 2 lit. c dyrektywy oraz czy w przypadku pozbawienia cudzoziemca statusu uchodźcy będzie on miał możliwość realnej ochrony przed prześladowaniami w kraju pochodzenia.

Mając powyższe na uwadze Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c), art. 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [Dz. U., Nr 153, poz. 1270 ze zm.] orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu Sąd orzekł na podstawie §19 w związku z § 18 ust 1 pkt 1 lit c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr163 poz. 1348 ze zm.).

Na oryginale właściwe podp
Za zgodność z oryginałem

Marcin Wiatkowski